

Botime Korbi

AUREL PLASARI

BIBLIOTEKA

85H-31

P 74

Dhjetë ditë që
nuk
tronditën botën

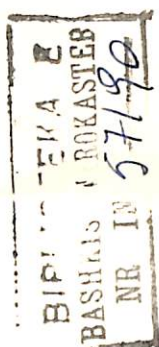

85H-31
P74

Aurel Plasari

DHJETË DITË QË
nuk
TRONDITËN BOTËN

arlekinadë

Dita e parë

Një mbrëmjeje të vitit 199..., në një periudhë trazirash civile kur edhe vetë stinët e motit qenë çoroditur, ndërsa kryeqytetin e kishin pllakosur lagështia dhe mjegulla, heroi i këtij tregimi kthente nga varrimi i një miku të tij. Çapitej nëpër rrugën kryesore drejt Bankës Shtetërore, a thua duke e parandier atë që do t'i ndodhte, në kohë e sipër që mendonte për ëndrrat të cilat njeriu sikur i ka jetuar dikur dhe diku, ashtu si ngjarjet e jetuara për të cilat ai pyet veten në mos vallë kanë qenë ëndrra. Por ndoshta e gjithë parandjenja e tij kurrfarë shkaku tjetër nuk kishte përpos një shqetësimi nervor që i qe struktur përbrenda si lugat apo manisë së tij për gjysmerrësirën e mbrëmjeve, kur hijet marrin shpirt.

Ishte e katërta a e pesta ditë që radiot dhe TV-të jepnin vetëm lajme çorientuese: për depo armësh të shpërthyer në jug të vendit, për sovjete të sapoformuara, për intelektualë socialistë, oficerë të nxjerrë në lirim dhe tani të shfaqur së rishti, anëtarë të komiteteve, madje edhe punonjës të Shërbimit Informativ, nga njëra anë, dhe fshatarë e ushtarë, nga tjetra, që provokonin shoqi-shoqin. Ende nuk kuptohej se ç'lidhje kishin BBC-ja apo VOA-ja me Jugun apo me një uzinë me emër të çuditshëm. Simbas organit më të rëndësi-

shëm të opozitës antiqeveritare në kryeqytet, qeveria, e vënë me shpatulla për muri nga presioni i rebelimit në Jug, mundohet të delte nga situata me sigurime të gënjeshtërtë se nuk kishte ndër mend të jepte dorëheqjen. Ministri i tregtisë dhe i industrisë, kishte dërguar zëvendësin e tij për t'u dhënë fund trazirave dhe i kishte lëshuar atij kompetenca të gjera. Drejtuesit e Shërbimit Informativ jo vetëm e kishin përkrahur këtë emërim, por edhe kishin refuzuar të kërkonin largimin e të rebeluarve nga pellgu naftëmbajtës. Kthente pra ai nga varrimi i mikut të tij dhe çapitej si somnambul para Bankës Shtetërore, për të vajtur në tregun e zi të valutës, kur dy policë e kishin ndaluar:

- Dokumentet, qytetar...

“Qytetar?” kishte përsëritur me vete.

- Jam i këtushëm, banoj aty më larg.

- Aq më mirë. Duhet ta dijmë se kush banon në këto anë. Dokumentet.

- Nuk kam dokumente.

- Si nuk keni?

- Dua të them se nuk i kam me vete.

- Atëherë duhet të vini me ne në komisariat.

- Edhe në djall, po të doni, vij.

- Mos e zini në gojë djallin, qytetar. Mos jeni gjë oficer?

Qe matur t'u përgjigjej: “Jam anarkist”, por dikush i kishte shkuar krahun nën krah.

- E njoh unë. Është me mua.

- Po ju, kush jeni?

Vajza që i kishte shkuar krahun u kishte zgjatur policëve dokumentet e veta.

- Nga jeni, qytetare?

- Nga Ekaterinosllavi

- Ku banoni?

- Këtu, në *Tvjerskaja*.

Heroi nuk po merrte vesh ç'ndodhte.

- Shkojmë, - i kishte folur vajza duke e tërhequr për krahu.

Dy policët qenë larguar. Ishte një ndërkohë kur shiu kishte reshtur për pak dhe ai i tha vajzës se donte të vente aty më tej, në tregun e valutës.

- Është e kotë, - i foli ajo nën zë.

- Pse?

- Sepse aty nuk këmbehen ato që do të këmbesh ti.

- Si nuk këmbehen? Po çfarë këmbehet, atëherë?

- Paratë e ndryshme të vendit me bankënota nga ato të car Nikollës.

Në vështrimin e tij kishte çmeritje të plotë. Dhe vetëm atëherë e pikasi me kë kishte të bënte. Pati përshtypjen se iu morën mendtë, i turbulluar nga një ndjesi që aty për aty, në çastin e parë, nuk do të dinte ta përshkruante. Por ndoshta ky qe edhe thjesht efekti i parfumit të vajzës. Me t'u kthyer në banesën e vet - për këtë nuk kishte dyshim - do të rrëmonte në syzat e tryezës së punës për të gjetur atë çfarë duhej të gjente, ngase qe i bindur se e gjitha kjo i paskësh ndodhur tanimë dikur, një herë e një kohë që përkonte pikërisht me kthimin nga një varrim, vetëm se jo nga varrimi i mikut të tij të vetëvuarë, por për shembull nga ai i piktorit në zë Suvorin.

Mirëpo, kur çasti kishte kaluar, kishin filluar ata të ecnin nëpër terrin e natës, mes shiut të imët e të pjerrët që kishte nisur së rishti, mes erës së akullt që rrihte ballinat e zbehta të ngrehinave të qendrës duke u dyndur nëpër she-

shin e *Arbatit* e nëpër rrugët e shkreta që prej tij çelëshin, nëpër apartamentet me qelqe të thyera, dhe ndjenja e parë që kishte provuar pati qenë xhelozia. Aq e bukur ishte ajo vajzë! Sa vjeçe duhej të ishte? Kishte diç nga papërcaktueshmëria mes gruas dhe vajzës. I vetmi emërtim i saktë mund të qe: një qenie e jashtëzakonshme, e ikshme, ajo bishëz e shkëlqyeshme në të cilën shndërrohet femra gjatë hopit të shkurtër të jetës së saj që quhet adoleshencë. Si të ngjanin të gjitha sa kishin për të ngjarë, ai do të dinte ta thoshte me siguri se vetëm para disa ditësh ajo i kishte mbushur të gjashtëmbëdhjetat.

Dhe ja se ku asaj mbrëmjeje, nëpër rrugët e terrshme, ajo i buzëqeshte, i buzëqeshte në një mënyrë të pabesueshme, ndërsa ai vijonte të çapitej krah saj, e vështronte kur e kur, i magjepsur, si kundruall një njeriu për të cilin kemi qenë të sigurt se një ditë fati do të na e nxjerrë në rrugë. E dinte edhe që vështrimi i tij, i tejprëtejshëm, nuk harrohej dhe, në të vërtetë, kushdo që do ta vështronte tani heroin tonë dyzetvjeçar, do të vinte re se sytë e ndritur e të përhimë i shkrepnin, prenkat sikur i qenë shtuar në fytyrë dhe thinjat i qenkëshin shfaqur papritmas te tamblat. Tani ishte vajza që e vështronte, madje i buzëqeshte, hidhte kokën nga njëra anë, duke përsëritur oreçast gjestin e të shkundurit prej flokësh të piklave të shiut, dhe ai e kishte ballin të djersitur ndezullie, ngase ishte i bindur që tanimë ajo qe zgjedhur, ajo do të ishte e tija, ajo do të kalonte domosdoshmërisht nëpër ekzistimin e tij dhe vetëm të kujtuarit e këtij kalimi një ditë do të mjaftonte që atij t'ia rrëmbushte jetën.

Kështu nuk e kuptuan ata se kur pikërisht shiu kishte

reshtur edhe një herë, erë më nuk frynte dhe nëpër rrugë kishte teptisur një napë e bardhë, sikur një lumë joekzistues të paskësh dalë nga brigjet e të qenkësh derdhur nëpër qytet, pra mjegulla e dendur, dimërore, shumë e ulët, rëndonte mbi asfalt e trotuare, kur buzët e asaj vajze kishin nisur ta bënë të mendonte për diç tjetër, kur ai tanimë ndiente nevojë për gojën e saj në një kuptim tjetër, për gjuhën e saj në një mënyrë tjetër, dhe në këtë e sipër ajo kalonte gjuhën mbi buzët e veta dhe e vështronte pa rrahur qerpik dhe, sado të duket e pavend, ai që fryrë të *jeans*-et midis këmbëve, ndërsa zhvendoseshin nëpër mjegull ata të dy, të kredhur deri në bel si në qumësht, jo sikur lëviznin vetë, por sikur i zhvendoste dora e atij që e quajmë “krijues”, dhe tanimë ai kishte patur kohë ta ngrinte vështrimin dhe që gjendur para dy sysh që çlironin një magji lektisëse, sy jashtë të zakonshmes, kështu i kishte përkufizuar aty për aty, ngase ai vështrim që aq i kthjellët, sa atij do t’i duhej një copë herë për ta kuptuar që ishte ngjyrë qielli të mbyllët, d.m.th. i bruztë. Ndërsa më vonë, kur e gjitha të kishte mbaruar e ai ta riprodhonte historinë me mend, do të që i sigurt se ajo pikërisht atë hop kishte filluar.

Asnjëri prej të dyve nuk fliste, vetëm vështronin në të djathtë e në të majtë të asaj mjegulle, si për të kërkuar brigjet e lumit të ri. Ndërsa hapat e tyre të parë patën qenë ngatërrim, pështjellim, tani atij i dridheshin duart, e kishte fytyrën të thatë dhe nuk fliste dot. Kishte pasur në jetën e tij kushesi sa *flirt*-e, megjithatë tani që një gjësend tjetër: një druajtje, një frikë, gati-gati panik se mos ajo vajzuke e panjohur i zbulonte vetminë, gjithçka, deri ndoshta edhe his-

torinë e fishekut të pistoletës me kapsollën e goditur, por të pandezur. Për *flirt*-et e kaluara ai ishte i bindur se e kishite ditur qysh në fillim që asnjëri syresh nuk kishte për të qenë dashuria e ëndrrave të tij. Kurse puna me atë vajzë qe ndryshe, po krejt ndryshe: a thua qysh ato çaste ai ta paskësh marrë vesh që ajo do t'ia jepte atij pa kufij kënaqësinë, do t'ia pranonte gjithçka, do ta bënte të ndihej burrë në kuptimin e plotë të fjalës.

Zhvendoseshin kësi mënyre ata të dy, ngadalë, pa bëzajtur, duke u mbrojtur prej erës që ngatërronte valët e mjegullës. Aty-këtu ngjites të përçudshëm posterash zhvendoseshin nëpër *Tverskaja* me kova qiriçi e furça në duar. Dhe ai e parashihte qartë gjithë sa më mbas do të bënte me të. Prej kohësh kishte qenë i bindur se një hapësirë e brendashkruar ishte absolutisht e nevojshme për t'ia rritur efektin një ngjarjeje të izoluar. Dhe do ti, vetëm disa minuta kishin kaluar prej ndeshjes me atë vajzë dhe ai e kishte vërtetuar se si po vihej në jetë ky parim, kur ajo rrinte në dhomën e tij, e ulur kundruall, me flokët të shpleksur që nuk i qenë tharë ende lëshuar mbi poltronën e tij përkundëse, me raftin e librave në sfond, ndërsa në magnetofon ishte vënë një CD e Çajkovskit. Me gjasë, *Eugjen Onegini*. Pse pikërisht *Onegini*, kur ai e kishte tryezën plot *Higher, Acid Addict, Chill Out?* As më vonë ai këtë nuk do të dinte ta shpjegonte. Mund që lidhej thjesht me aftësinë e tij për të kaluar, si me thënë, dy jetë të ndryshme. Asaj bluza e njomur i qe ngjitur për kurm.

- Kam pasur shumë dëshirë të vija një vizitë te ti, - i tha duke i dhënë një të lëpirë me gjuhë gatares së trashë të gotës. - Por nuk dija si të ta thosha.

- Ti më njeh?

- Doemos.

Heshti një grimë, para se të pyeste së rishti:

- Ke lexuar gjë prej meje?

- Kryeveprën tënde.

- Ç'kryevepër...?

- *Dhjetë ditët që tronditën botën.*

Ai mbeti pa zë. Aty për aty nuk qe në gjendje të dallonte nëse në tonin e saj kishte qesëndi, tallje apo... Vajza e ulur kundruall tij gjerbte verë nga gota, me një neps të panjohur për të, i shpjegonte se si kishte mbetur në vend për shkak të mbylljes së aeroporteve, dhe se me t'u hapur aeroporti i kryeqytetit priste të fluturonte për në kontinentin tjetër, ku do të vijonte mësimet, dhe ai e kapi veten me sytë të *jeans*-et mes këmbëve të saj, atje ku prej qëndrimit ndenjor i dallohej fryrja e koskës së këllkut.

- *Xhooon*, - i foli ajo gjithë ledha, - mos u bë i mbrapshtë! Kam pasur vërtet shumë dëshirë të të njihja.

Ai e vështroi në sy dhe tani vuri re se si sytë e saj, me të gjithë guximin e mundshëm, u ulën drejt e midis këmbëve të tij. Dhe, ndërsa e pyeste ajo se çfarë qe duke shkruar "tani", ia kthente edhe ai për t'i qëndruar lojës:

- Diç me titull *Nga Kornillovi në Brest-Litovsk*.

Ajo sa nuk u mek nëpër një gurgullimë gazi:

- Jam e sigurtë që nuk ke për ta përfunduar, - i tha.

- Përse?

- Sepse do të të duhet të merresh me romanin tonë.

Ai një grimë herë nuk diti si t'i përgjigjej. Ta dijë kjo, tha me vete, sa e urrej atë zhanër të zvetënuar që quhet "roman", ndërsa vajza vijonte të kukurisej. I kishte buzët

të shndritshme, të lagështa, dhe atij i kishte filluar së rishti kundërveprimi brenda pantallonave. E magjepste gjesti me të cilin ajo lëvizte kryet për të skajuar flokët nga fytyra. Ishte gjashtëmbëdhjetë vjeçe, nëse thoshte të vërtetën dhe nuk ishte më pak, kurse ai i kishte mbushur të dyzetat. Je e bukur, mendoi t' i thoshte, je aq e bukur sa më merren mendtë, por me zë shqiptoi:

- Nuk ke frikë?

- Më duket se jo.

Zëri i të dyve, se përse, delte i ngjirur. Në hopin kur ajo ia krisi së rishti gazit, ai nuk ia ndaloi dot vetes lëvizjen e të vënit dorën mbi njërin nga gjunjët e saj. Ajo u ngrit dhe, kur u ngrit edhe ai, kofsha e saj preku të tijën. Mos ki frikë, se nuk po iki, foli ajo duke vijuar të kukurisej. Ai ia kishte shkuar tani dorën e djathtë midis këmbëve, ndërsa me të majtën i kishte rrokur mesin.

- Çfarë bën? - e pyeste ajo gjithnjë duke u kukurisur.

Ishte gati t' ia kthente: po fillojmë romanin tonë. Fytyrat i kishin shumë afër dhe sytë e saj e këqyrnin në një mënyrë të habitshme. Ka të ngjarë që vetëm atëherë, në atë pozicion, ai e pikasi se sytë e saj kishin një strabizëm të lehtë. Mos i ke sytë pak të vangët? bëri ta pyeste. Por e shtyu pyetjen për një herë tjetër, mbasi nëpër pantallonat kishte nisur t' ia ndiente njomështinë. Dora i rrëshqiti përtej zinxhirit, që qe hapur vetiu, dhe ai e përmbysi vajzën në kanape.

- Kam përshtypjen se ke gjoks të bukur, - i tha për ta ngacmuar.

- Ou? - ia ktheu ajo. - Nuk më dukeshë kaq i vëmendshëm! I kishte zbërthyer kopsën e parë të bluzës. Të dytën. Të